

POSTAWY LITURGICZNE – katecheza przed Mszą świętą 19.05.2024

Tak jak ludzie okazują sobie miłość i uczucia za pomocą odpowiednich postaw i gestów, tak w liturgii postawy i gesty są znakami miłości do Boga. Dlatego ważne jest, by były wykonywane z czułą starannością, czcią i skupieniem. Wprowadzenie do Mszału zwraca uwagę na to, iż *jednakowa postawa ciała, którą powinni zachować wszyscy uczestnicy liturgii, jest znakiem wspólnoty i jedności zgromadzenia, wyraża bowiem, a zarazem wywiera wpływ na myśli i uczucia uczestników* (OWMR 20). Do postaw liturgicznych zaliczamy: **stanie, klęczenie, siedzenie, leżenie krzyżem i procesję.**

1. Postawa stojąca jest wyrazem uszanowania, jest zewnętrznym znakiem głębokiej czci dla Boga jako najwyższego Pana (Mt 6,5; Mk 11,25; Łk 18,11; 22,46). Stanie jest znakiem radości z odkupienia. W postawie stojącej Ojcowie Kościoła widzieli symbol świętej wolności dzieci Bożych.

Kiedy zachowujemy postawę stojącą?

- od początku Mszy Świętej aż do oracji włącznie
- od rozpoczęcia aklamacji przed Ewangelią aż do zakończenia Ewangelii
- podczas wyznania wiary i modlitwy powszechnej
- od wezwania kapłana *Módlcie się, aby moją i waszą ofiarę...* aż do aklamacji *Święty, Święty...* włącznie
- od aklamacji po przeistoczeniu aż do *Baranku Boży* włącznie
- podczas Modlitwy po Komunii oraz obrzędów zakończenia.

2. Postawa klęcząca, zarówno jako dłuższa postawa modlitewna, jak również chwilowy gest przyklęknienia, oznacza wielbienie Boga. Przez klęczenie człowiek wyraża swoją małość wobec Boga. Gest ten jest znakiem adoracji: pokornego uwielbienia Bożego Majestatu. Św. Hieronim uczył, by przyklęknieniu ciała towarzyszyło także „przyklęknienie serca”, a więc należyte usposobienie wewnętrzne. W Piśmie Świętym znajdujemy aż 59 wzmianek o przyjęciu postawy klęczącej. Miała ona trzy formy; **padnięcie na twarz** (Pwt 26,10; Joz 5,15; Mk 14,35), **upadnięcie do stóp** (Mk 1,40; 10,17; Mt 17,14; 27,29) i **klęczenie** (2 Krn 6,13; Ezd 9,5; Dz 9,40; 20,36; 21,5). Przykład modlitwy na klęczkach dał nam sam Chrystus Pan modlący się w Ogrodzie Oliwnym (Łk 22,41). Święty Szczepan – pierwszy męczennik Kościoła, oddaje swoje życie ukamienowany na klęcząco (Dz 7,54-60). Klęczenie jest też zasadniczą postawą w czasie sakramentu pokuty.

Kiedy w czasie Mszy świętej zachowujemy postawę klęczącą?

- podczas Modlitwy Eucharystycznej, po aklamacji *Święty, Święty...* do aklamacji po przeistoczeniu
- na słowa: *Oto Baranek Boży ... Panie, nie jestem godzien...*
- podczas Wyznania Wiary w uroczystości Narodzenia i Zwiastowania Pańskiego przyklęka się na słowa: *I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem.*

3. Postawa siedząca według starożytnego zwyczaju przysługiwała urzędnikom, nauczycielom i sędziom, jako znak władzy i godności (Ps 106,32; Mt 19,28; Łk

4,20). Pan Jezus nauczał w świątyni jerozolimskiej siedząc (Łk 2,46). Biskup zasiada na swojej katedrze i z niej naucza. Sprawując sakrament pokuty kapłan zajmuje pozycję siedzącą na znak powagi urzędu sędziowskiego, który wykonuje w imieniu i w obecności Chrystusa.

Wierni w kościele nie zawsze siedzieli. Przez długie wieki w kościołach nie było ławek. Instrukcja Stolicy Apostolskiej z 1964r. wskazuje: *Wiernym należy wyznaczyć miejsca ze specjalną troską, aby oni wzrokowo i duchowo mogli należycie brać udział w świętych czynnościach. Wypada, aby według zwyczaju postawić do ich użytku ławki lub krzesła* (nr 98). Siedzenie jest postawę słuchającego ucznia. Jest znakiem skupienia, przyjmowania i rozważania Słowa Bożego (Łk 2,46; 10,39; 1 Kor 14,30; Dz 20,9).

W którym momencie siedzimy w czasie liturgii?

- podczas czytań mszalnych (z wyjątkiem Ewangelii), psalmu responsoryjnego i homilii
- podczas przygotowania darów ofiarnych
- po procesji komunijnej i uwielbienia po Komunii świętej
- w czasie ogłoszeń.